

Brucovanje medicincev 2006

30. november 2006 je bil dan, ki si ga bomo študentje prvega letnika Medicinske fakultete v Mariboru zagotovo dobro zapomnili. Takrat smo namreč postali pravi študentje in študentke oziroma pravi medicinci in medicinke.

Naš »dan D« se je zgodil na vsem dobro poznani lokaciji v Trustu. Nekateri s strahom, drugi z velikim pričakovanjem in spet tretji s cmokom v grlu smo ga le pričakali. Naši predhodniki so seveda dobro poskrbeli za nas. Ob prihodu so nas primerno označili z majicami in velikim B-jem na obrazu, da se slučajno ne bi izmuznili kakšni dolžnosti. Nikakor pa ni šlo tudi brez vstopne infuzije, s katero smo bili preskrbljeni s potrebno količino energije, hkrati pa nam je razblinila vsaj del strahov in pognala po krvi adrenalin. Verjetno je tudi nekatere opogumila, da so se prijavili na igre, čeprav seznam sodelujočih še zdaleč ni bil poln. Z malo gnjavljenja in prošnje pa so za vsemi številkami na seznamu stala tudi imena in protokol se je lahko začel.

Poleg voditeljev programa Tomija in Sanje nas je pozdravil še naš bruc major Kristijan Jejčič. Strokovno komisijo, ki je ocenjevala tekmovalce, pa so sestavljali: Božena Pejković (prof. anatomije), Marjan Rupnik (prof. fiziologije) in Marko Pukšič (prorektor UM za študentska vprašanja). Organizatorji brucovanja so pripravili 4 igre in v vsaki je sodelovalo 5 parov. V prvi igri kulturnega značaja so se tekmovalci pomerili v petju pesmic, medtem ko pa so tekmovalci iz druge skupine plesali (ne samo plesali, ampak čim bolj seksapilno plesali). Tisti, ki so se napisali pod igro številka tri, so morali kar najhitreje spraviti vrvico skozi hlačnico moške polovice para, kar je kajpak počela ženska polovica para. Z zadnjo igro pa so študentje starejših letnikov preverjali, če znajo bruci jesti, in sicer zelo hitro jesti. Najprej so jedla dekleta-čim prej so namreč morala pojesti s smetano namazano banano (brez pomoči rok), ista naloga pa je čakala fante s smetano namazanimi jabolki. Drugi najboljši par iz vsake skupine je dobil tolažilno nagrado, najboljši štirje pari pa so se pomerili v finalni igri. V Trustu so

namreč ležali ranjenci. Delno latinska navodila Sanje

in Tomija so jim povedala, kaj je z njimi narobe. Finalisti so torej morali ranjence najprej poiskati, potem pa jih glede na poškodbo primerno oskrbeti in prinesiti na oder. Ocenjevala pa se ni samo hitrost, ampak tudi estetika. Ranjenci so se tako ali drugače znašli na odru, finalistice pa so čakale bogate nagrade v stilu »dulce (eno-dnevni izlet na Dunaj, web camera, kopanje, savna, solarij.) et utile« (Human physiology, nahrbtniki).

Od uradnega dela brucovanaja sta ostala samo še slavnostna prisega, ki smo jo kljub upiranju s pesmijo »Ne grem na kolena« izrekli na kolenih in tradicionalni brucomor, ki pa nam ni prišel do živenga. Potem pa je bil Trust naš. Dobra glasba nas je razmigala, prijatelji nasmejali, alkoholne injekcije razgrele. Da nam ne bi slučajno prehitro zmanjkalo energije, so poskrbeli narezki vseh oblik in velikosti. Brucovanje je uspelo in postali smo pravi medicinci in medicinke. Organizatorjem lahko torej rečemo samo: kapo dol!

